

Iz nekega zapisnika

V 16. številki Tribune z dne 24. oktobra 1962 smo pod naslovom Iz nekega zapisnika objavili članek o delu študentskih delovnih brigad v Študentskem naselju julija in avgusta letos. V tem članku smo obsojali delo upravnega odbora Študentskega naselja, posebno še v zvezi z nerealnim planiranjem in z dodeljevanjem nagrad vodstvenemu kadru delovne akcije v Študentskem naselju. Za osnovo nam je služil zapisnik seje upravnega odbora Študentskega naselja z dne 25. septembra 1962. V članku so se zaradi premajhne obrazloženosti točk v zapisniku pojavila napačno osvetljena dejstva. Uredništvo Tribune je po naknadnem preverjanju in na skupnem sestanku s člani upravnega odbora ŠN ugotovilo naslednja dejstva:

1. Planiranje količine prsti, ki je naraslo od 1000 na 6000 kub. m, je posledica objektivnih razmer. Zavod za izgradnjo Trga revolucije je namreč odstopil 5000 kub. m prsti, ki so jo porabili pri gradnji objektov.

2. Znesek 662.153 din, ki je v zapisniku UO naveden enkrat kot dohodek, drugič pa kot izguba, je nastal pri pretipkavanju zapisnika.

3. Pri dodeljevanju nagrad je UO ŠN vodilo načelo, da so s tem, ko niso dali izvajati del gradbenemu podjetju, prihranili približno 12.000.000 din, s tem pa, da so gradbena dela vodili študentje, pa 1.200.000 din, zato tudi odobrene nagrade niso v sorazmerju s prihrankom. Poleg tega je UO imel sklenjene pogodbe o tem s študenti.

4. UO je pojasnil, da s tem, ko so z nagrado 10.000 din nagradili oba komandanta brigad, niso kršili načela amaterizma delovnih brigad, posebno še, ker niso vnaprej vedeli, da bodo nagrajeni.

Uredništvo Tribune je ugotovilo, da so bila navedena dejstva enostransko prikazana in da zato ne moremo odločitve UO in vodenja finančnih poslov brigade oceniti kot neodgovorno razmetavanje družbenega denarja.

Kljub temu pa se uredništvo Tribune še vedno ne strinja z obrazložitvijo UO za dodelitev nagrad komandantoma brigad in meni, da so odobrene denarne nagrade neupravičene, in da so s tem kršeni principi MDB.

Uredništvo Tribune ni imelo namena dvomiti v moralno politične kvalitete članov UO, želelo pa je opozoriti na napako pri njihovem delu. Mnenja smo, da je dolžnost našega lista, da tudi pri naših najbolj delovnih organih opozarja na napake in tako konstruktivno vpliva na njihovo odpravo.

Uredništvo Tribune je z zgornjim člankom zadostilo principom objektivnega prikazovanja dejstev in zato zaključuje to polemiko.

Portret v dežju

Foto: PAVEL KOLAVČIČ

tribuna

LIST ZVEZE ŠTUDENTOV LJUBLJANSKE UNIVERZE

Leto XII.
Ljubljana,
7. novembra 1962
Štev. 20

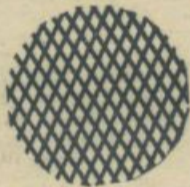
Sestanek z novinci na akademiji za glasbo

V dvorani akademije za glasbo je bil 25. oktobra prisrčen razgovor.

Odbor Zveze študentov na akademiji za glasbo je organiziral sestanek novincev, ki se ga je udeležil tudi rektor prof. Karel Rupl.

Studentje-novinci so spraševali o vsem, kar jih je zanimalo ob vpisu na akademijo. Odgovarjali so člani odbora Zveze študentov in rektor. Posebno so se zanimali za podatke o bogati diskoteki, ki je na akademiji in v kateri lahko vsak študent poslušata dela svetovnih mojstrov. Ob koncu razgovora je rektor zaželel študentom mnogo uspehov pri študiju.

TODORČESKA JELICA

Servis za sobe

Vsak dan iščejo študentje s pomočjo časopisnih oglasov stanovanja, večkrat pa povprašujejo tudi na univerzitetnem odboru.

Da bi študentom, ki mnogokrat zaman iščejo sobe po Ljubljani, prihranili trud, je socialno-ekonomska komisija pri UO ZSJ sklenila, da bo ustanovila servis za sobe.

Servis se bo v imenu študentov pri iskanju sob posluževal časopisnih oglasov in radia. Vse ponudbe bo sprejemala socialno-ekonomska komisija.

Študent, ki bo potreboval sobo, bo prišel na univerzitetni odbor, si izbral najboljšo ponudbo (zvedel bo tudi za ceno) in si potem sobo ogledal. Ko se bo vselil, bo to sporočil socialno-ekonomski komisiji, da bo ta lahko črtala sobo s seznama.

Servis bi bil le brezplačni posrednik in se ne bi pogajal s ponudniki o višini najemnine.

Dobro bi bilo, da bi študentje, ki so za servis zainteresirani, sporočili svoje predloge socialno-ekonomski komisiji.

KRŽAN JANEZ

Kaj zavira študijsko reformo:

Le malo študentov farmacije (odsek pri oddelku za kemijo fakultete za naravoslovje in tehnologijo) je do 4. oktobra 1962 uspešno opravilo vse pogoje in se vpisalo na drugo stopnjo. Gre za generacijo, ki se je vpisala na univerzo v letu 1960-61, ki prestaja preizkušnjo tudi na farmaciji. Problem se je pojavil, ko je generacija absolvirala prvo stopnjo...

Ze decembra so na sestanku farmacevtskega odseka študentski predstavniki predlagali, da odsek predloži dekanatu FNT predloge za izpite, ki naj bi bili pogoj za vpis študentov na drugo stopnjo. Tako so se dogovorili na sestanku in sprejeli tovrstni sklep. Toda dalj od sklepa ni prišlo. Če bi, bi danes ne zapisali, da večina študentov farmacije ne ve, če se bodo letos lahko vpisali na drugo stopnjo. Poglejmo si, kaj se je zgodilo potem, ko so sestanek zaključili. Sporazumeli so se o izpitih, ki naj bi bili pogoj za II. stopnjo. To sta bila dva obširna predmeta: organska kemija in materia medica, tretji izpit iz predmeta galenska farmacija pa naj bi študentje opravljali kasneje, na II. stopnji. Na sestanku v maju so odbrali še nekatere predmete iz ostalih sedmih predmetov in študentje so se v dobri veri tudi ustrezno pripravljali na izpite... Čez počitnice je v'adalo zatišje. V začetku septembra pa so študentje začuden in osupli brali na oglasni deski končne pogoje, ki jih zahteva fakulteta za vpis v drugo stopnjo. Pogoj je bil samo eden: vsi izpiti iz prve stopnje! Poleg izpitov iz drugega letnika je tako postal aktualen še izpit iz botanike, ki bi se po študijskem načrtu moral predavati že v prvem letniku, a so predavanja iz tega predmeta poslušali študentje še v 3. in 4. semestru. To pa je predstavljalo dodatno obremenitev, saj so študenti že tako preobremenjeni. Na osnovi podatkov, ki jih je dala analiza, katero je izvedlo združenje študentov farmacije, lahko ugotovimo, da je imel drugi letnik v zimskem semestru 27 ur predavanja in 14 ur vaj, v letnem pa 24 ur predavanja in 17 ur vaj na teden.

Na skupščini študentov na FNT se je bivši dekan povsem strinjal s predlogom farmacevtov, da se vprašanje študijskih pogojev zanje čimprej in meritorno reši. Profesorji so pritrdili predstavniku farmaceutov, ki je obrazložil težave svojih kolegov, in predlagali, da zadevo reši uprava odseka za farmacijo, ki naj obrazloži

Zmeda na farmaciji

predloge posreduje študijski komisiji pri FNT. To delo pa bi moral opraviti predstojnik odseka mag. Pavel Bohinc. Tovariš mag. Bohinc se je strinjal s predlogi študentov, a kot funkcionar odsekove uprave ni storil dovolj. Imel je možnost stalnega uriranja pri študijski komisiji fakultete za naravoslovje in tehnologijo, kar bi pomenilo začetek ugodnega reševanja problema. Podpisal je samo prošnjo (in še to sedaj, ko so študentje naslovili novo vlogo dekanatu fakultete) in pristavil kratko priporočilo. Praviijo, da je bilo to storjeno šele na opombo oziroma na vprašanje predstojnika fakultete na seji fakultetne uprave.

Ni naš namen, da bi obtoževali in se v nedogled spraševali. Pred sabo vidimo le razočaranega študenta, ki se je v dobri veri pripravljaj in opravljaj izpite, da bi se lahko vpisal na II. stopnjo. Vidimo pa tudi ozadje in ljudi, ki ne vrše svoje kompetence, vidimo ignorantski odnos do študija in študijske problematike. Vemo pa tudi, da je tov. mag. Bohinc več mesecev odlašal in odlašal z izdelavo predlogov, ki naj bi bili potrjeni ali pa zavrnjeni — to bi bilo pač vseeno. Menda je najhujše puščati študenta v negotovosti. Če bi vedeli študentje, da so pogoj za vpis v tretji letnik vsi izpiti iz prve stopnje, bi se potrudili in opravili najbrž vse, a zanašali so se na obljube, ki so zvodenele in mečejo slabo luč na tiste, ki so jih izrekli.

Študentska organizacija na farmaciji se je trudila. Njej vse priznanje in pozornost. Njeni predstavniki so sklicevali sestanke in spraševali o svojih prošnjah na dekanatu ter se zanimali pri dekanu fakultete. Toda tam so našli vedno isti odgovor: vaš odsek... itd...

Tako spet razpravljamo o pogojnem vpisu. Farmaceuti so upravi odseka, upravi oddelka in študijski komisiji pri FS FNT predlagali, da bi se dovolil vpis na drugo stopnjo do 6. semestra, ker o nasvetu ne-

katerih, naj grejo za eno leto v prakso, nihče ne razmišlja. S tem bi samo zavlačevali študij in nastale bi težke situacije za posameznike, ker je večina vezana na št-pendije.

In še nekaj moramo ob koncu povedati: študentje farmacije imajo zelo težke študijske pogoje. Na prvem mestu so prostori v stavbi v Vegovi ulici in vaje, ki jih morajo opraviti v turnusih. Znano nam je, da so imeli lanski slušatelji v teh turnusih 49 ur tedensko, od tega 25 ur vaj in 24 ur predavanja. Študijski program II. letnika pa je še tako prikrojen, da so morali opravljati na koncu šolskega leta 8 izpitov, ker so se samo predavanja iz enega predmeta končala ob semestru. Študentje so imeli razbit urnik in so preždeli ves dan na fakulteti ali v parku, ker zanje ni prostora oz. učilnice, v kateri bi lahko študirali.

Kmalu pa oi ta navajanja zasenčila osrednji problem našega zapisa: zmeda na farmaciji in posledica prostorov, urnika, turnusov, nadomestnih predavanj ali morda neresnosti študentov in slabih učnih uspehov. Nel Zmešnjava se je začela, ko so študentje prebrali obvestilo na oglasni deski. Njihov predstojnik po upravni liniji ni ničesar pokrenil, odlašal je z rešitvijo problema in pokazal čuden odnos do družbenega upravljanja na fakulteti.

Kaj hočemo

Borimo se za to, da je vsakemu študentu že ob vpisu znano, katero smer si lahko izbere. Če danes tega še ni, pa lahko vsaj zahtevamo, da fakultete izdelajo načrt, ki naj bo jase in dokončen, vsaj do konca leta. Ne maramo neorientiranih študentov, ne maramo birokratskih odnosov na fakulteti, ne maramo, da bi žonglirali z leti, usodami in študijsko reformo.

Morda bo ta zapis le pripomogel k temu, da se študijski reformi na farmaciji da končno ustrežno obliko. TAM

BREZ

BESED

Zakaj študentje medicine niso prejimali Tribune?

Na vseh fakultetah ljubljanske univerze (razen na medicinski) se je začel redni vpis 20. septembra in je večinoma trajal še cel oktober. Ob vpisu so študentje plačali tudi celoletno naročnino in obenem napisali na poseben formular naslov, na katerega želijo dobivati Tribuno.

Studentje na medicinski fakulteti (prvi in drugi letnik) niso prejeli prvih štirih številčk našega lista, zato se je med njimi kmalu pojavilo negotovanje in zmeraj ostreje pripombe in kritike na račun dozdavnega malomarnega poslovanja uprave Tribune. Toda, ali je bila kriva res uprava Tribune? Saj tudi pri najboljši volji ne more odposlati lista svojim naročnikom, če nima njihovih naslovov. Lansko leto na medicini, kljub mnogim intervencijam, skoraj ni bilo naročnikov in zato tudi letos ni šel nihče izmed članov redakcije na dekanat fakultete. Pa četudi bi šel, bi na dekanatu ničesar ne opravil, ker se je letos nekdo izmed članov fakultetnega odbora »zmotil«, kot je bilo rečeno na letni skupščini ZSJ na medicini 18. oktobra 1962, in pobral naročnino za Tribuno od študentov prvega in drugega letnika.

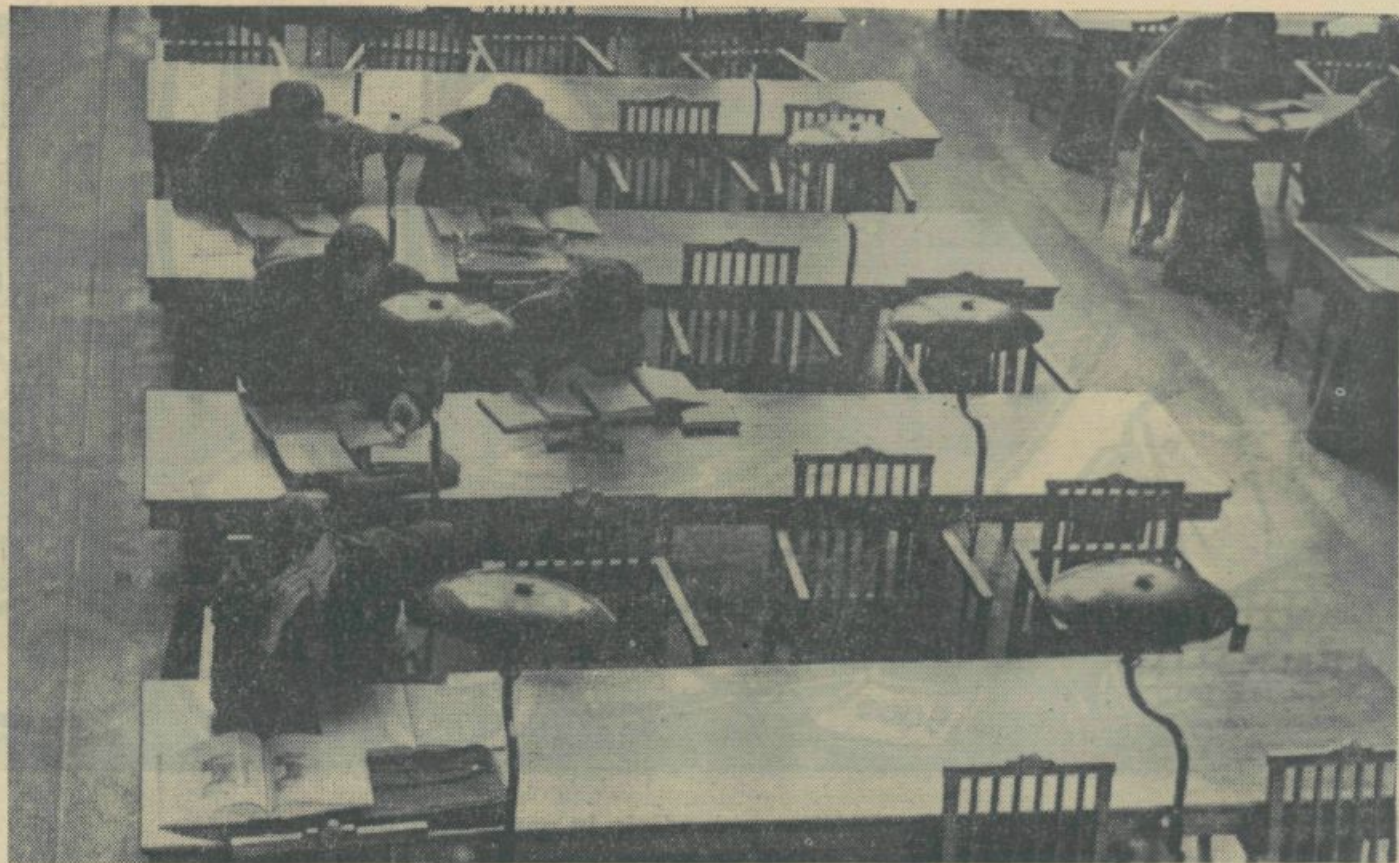
Letošnji vpis se je na medicini končal že sredi septembra in je bilo več kot dovolj časa za to, da bi lahko prišel seznam z naslovi na uredništvo Tribune še pred izidom 1. številke. Tako pa na uredništvu vse do skupščine medicincev nihče ni vedel, da 384 študentov upravičeno pričakuje časopis, ki so ga pravočasno plačali.

Takoj se je začela akcija uprave Tribune, s katero je hotela čimprej dobiti seznam z naslovi naročnikov. Predstavniku Tribune so 22. oktobra na fakultetnem odboru obljubili, da bodo že naslednji dan dostavili seznam naročnikov upravi našega lista. Kljub trikratni ponovni osebni intervenciji in ponovnim obljubam članov fakultetnega vodstva Zveze študentov v naslednjem tednu je neka tovarišica prinesla seznam šele v sredo, 31. oktobra!

Tako se je zgodilo, da skoraj 400 študentov ni prejelo svojega glasila, čeprav so ga pravočasno plačali. Sprašujemo se, ali ni bilo dovolj časa, da bi tovariši iz fakultetnega odbora pravočasno obvestili Tribuno o pobrani naročnini (pobrana je bila že v septembru!) in povedali, kje in kdaj bi lahko dobili seznam, če ga že sami niso mogli prinesli. Kako je to mogoče, da je kljub mnogim intervencijam v FO ZSJ seznam z naslovi potoval kar 10 dni, čeprav sta uredništvo Tribune in FO oddaljena le za 5 minut hoda. V tem času je izšla nova številka, ki jo omenjeni naročniki zaradi omenjene zamude spet niso prejeli.

Zdi se nam, da je čut za odgovornost med člani FO na medicini močno oslabil. Nekateri se očitno ne zavedajo, da s tako malomarnim in neodgovornim opravljanjem dela, ki jim je zaupano, ne škodijo samo ugledu Tribune, ampak celotni organizaciji Zveze študentov na ljubljanski univerzi.

UREDNIŠTVO

Letna konferenca ZKS strojnikov

Kontrola izvrševanja sprejetih sklepov. — Podpirati stopenjski študij. — Razpravljanje o predosnutku ustave med študenti. — Prihodnje leto spet lastno brigado. — Sestanke je treba dobro pripraviti, da se ne zavlečejo pozno v noč.

Sekretar FK Anđeljković je izčrpno poročal o delu v obdobju od prejšnje do sedanje konference, ki je potekalo v znamenju aktivizacije, povečane prizadevnosti vsakega posameznika med študenti, zlasti v pogojih stopenjskega študija.

Poudaril je, da so se zavzeli za načela Plenuma: preobremenjene so razrešili nekaterih dolžnosti, notranje učvrščevali organizacijo ipd. Predvsem pa se je zavzel za kontrolo izvrševanja sprejetih sklepov, da ne bo to zgolj formalno zadovoljevanje nalog, temveč temeljito vse vnaprej pripravljeno, kajti razni sestanki se le prevečkrat zavlečejo pozno v noč, ker tečejo, kot pač trenutno kaže.

Poudaril je, da so poostri kriterije za sprejem v ZK, zato so sprejeli le štiri nove člane; mnogo večjo pozornost pa so posvetili notranji učvrstitvi in ureditvi organizacije. Opozoril je na take anomalije, kot je zaverovanost v svojo osnovno organizacijo, ne da bi pogledali, kako drugje delajo, zlasti velja to za praktike in člane, ki so honorarno zaposleni, pa v svojem podjetju nikoli ne prisostvu-

jejo sestankom osnovnih organizacij ali DS.

Aktiv profesorjev je skrbel predvsem za utrditev samoupravljanja, reformo študija, problem nagrajevanja ipd. Dobršen del referata je posvetil stopenjskemu študiju in pri tem naglasil, da so bili prav najaktivnejši letniki tudi pri študiju najprizadevnejši. Zato torej družbenopolitična dejavnost ne more biti ovira za uspešen študij. Politično nezainteresirane sicer ne smemo prisiljevati, moramo pa jim pomagati pri osveščanju — analogija s predvojno politično nezainteresirano mladijo je plehka in izvira iz lagodnosti.

Bistvena pa je ugotovitev, da je reforma v osnovi uspela, da pa obratnega inženirja ne da fakulteta, temveč se ta izoblikuje na delovnem mestu. Kar se tiče kritik subjektivne reakcionarnosti proizvodnje, so je delno krivi sami diplomanti prve stopnje, ker se zaradi nekakšnega inženirskega cehovstva nočejo sprijazniti z vsakim delovnim mestom. Tu mora delati ZK. Zlasti je treba iskati tesnejši stik z industrijo in modernizirati pouk, zato morata organizaciji ZSJ vstrajati pri zahtevi, da morajo asistenti imeti prakso, da se tako ne izoliramo od proizvodnje in družbene povezanosti z njo. Velik problem so tudi prostori, zato moramo čimprej doštudirati. Člani ZK morajo v tem pogledu dajati zgled ostalim.

Kljub številnim diskutantom pa se je razprava vrtela samo okoli nekaterih preteklih nalog, manj pa o bistvenih nalogah ZK med študenti in v sami organizaciji, kot je delno nakazal ing. Cvetaš. Kadrovske referenti v vsem letu niso imeli skupnega sestanka, posamezni aktivisti so na novih dolžnostih zatajili, za kar je delno kriv komite, ker jih ni pripravil za delo, zato o tej zamenjavi ne smemo delati prenaprjenih sodb.

Konferenca je končno izrekla pohvalo strojniški brigadi, ki je prejela vsa možna priznanja, na trasi in v Naseju. K brigadirjem so prihajali tudi profesorji, da so lahko opravili okoli štirideset izpitov. Vsekakor zelo pohvalno.

Konferenca se je skladno odvijala, le v nekem trenutku je kazalo, da se bo izrodila, zvrtničena ob enem problemu: kandidatura FK strojnikov za novega sekretarja UK je bila odbita. Burna diskusija je sicer porok za zavzetost, ki je bolj merilo za prizadetost kot pa tehtnost. Nedvomno pa so načela, po katerih so kandidirali tov. Martina Greifa, pozitivna in vredna upoštevanja.

V en stavek ni mogoče strniti ocene, obeležje konference pa lahko označimo z vesedami: sproščeno in odkrito razpravljanje.

Vuga Lucijan

NAJNOVEJŠI UČBENIKI IN PRIROČNIKI za medicince, stomatologe in farmacevte

Tasovac S. i saradnici: PORODITELJSTVO, 1962, str. 569, p. platno	2000 din	Perović D.: ANATOMIJA ČOVJEKA, knjiga I., str. 369, p. platno	1080 din
Karakašević B. i saradnici: MIKROBIOLOGIJA I PARAZITOLOGIJA, 1962, str. 778, platno	3000 din	Perović D.: ANATOMIJA ČOVJEKA, knjiga II., 1961, str. 301, p. platno	880 din
Major R. H.-Delp M. H.: FIZIČKA DIJAGNOSTIKA, 1961, str. 360, platno	1400 din	Ružičić U.: ISHRANA ODOJČETA, 1962, str. 196	540 din
Žemva Miha i Žemva Mimica: KLINIČKA BIOHEMIJA, 1961, str. 543, platno	2800 din	Pinter T.: FIZIKALNA KEMIJA, 1958, str. 278	550 din
Dorfman V. A.-Karamonov A. A.-Eskin I. A.: OPSTA BIOLOGIJA, 1962, str. 314	1250 din	Simić B.: HIGIJENA ISHRANA SA OSNOVAMA DIJETETIKE, 1960, str. 246	560 din
Ignjačev Z.: PATOLOŠKOANATOMSKI PRAKTIKUM, 1962, str. 142	500 din	Jovanović D. K.-Kirić D. M.: FIZIKA ZA MEDICINARE I STOMATOLOGE, II deo, 1961, str. 276	760 din
Bikov K. M. i drugi: UDŽBENIK FIZIOLOGIJE, 1960, str. 842	2200 din	Jakovljević S.: OPSTA BOTANIKA, 1960, str. 303	700 din
Jevtić D.: SUDSKA PSIHOLOGIJA, 1960, str. 551	1200 din	Klajn V.: NEUROZE — TEORIJA I KLINIČKA PRAKSA, 1962, str. 299	1400 din
Milovanović M.: SUDSKA MEDICINA, 1960, str. 408, p. platno	1300 din	*** IZABRANA POGLAVJA VOJNE PSIHOLOGIJE, 1962, str. 367	
Lopašić R.-Bethelheim S.-Dogan S.: PSIHIJATIJA, 1961, str. 423, p. platno	1150 din	KMALU IZIDE:	
Grmek M. D.: UVOD U MEDICINU, 1961, str. 172	600 din	Božović B.: KLINIČKA ENDOKRINOLOGIJA	
Abrikosov A. I.: OSNOVI OPSTE PATOLOŠKE ANATOMIJE, 1960, str. 299	640 din	Stojiljković S.: MEDICINSKA PSIHOLOGIJA I PSIHIJATIJA	
Abrikosov A. I.: OSNOVI SPECIJALNE PATOLOŠKE ANATOMIJE, 1961, str. 328	1200 din	Vlatković B.: HISTOLOGIJA — Čelijica i tkiva — II. izdaja	
Nešković M.: PRAKTIČKA NASTAVA IZ FIZIOLOGIJE, 1959, str. 302	670 din	Radojčić B.: KLINIČKA NEUROLOGIJA	
		Duančić V.: OSNOVI HISTOLOGIJE ČOVJEKA	
		Stanojević V.: ISTORIJA MEDICINE, II. izdaja	

KNJIGE LAHKO KUPITE V VSEH KNJIGARNAH V DRŽAVI ALI NAROČITE PRI IZDATAJELJU

»MEDICINSKA KNJIGA«

Prodajni oddelek: Beograd, Bojanska 24
Poslovna enota: Zagreb, Ruzveltov trg 4

Študijska podkomisija komisije za mednarodne stike UO ZŠJ in uredništvo Tribune razpisujeta nagradni natečaj pod naslovom

ŠTUDENT — SVETOVNI POTNIK

Sestavki naj vsebujejo družbene, gospodarske in politične zanimivosti dežel, po katerih potujejo naši študentje.

Prispevke pošljite do 31. XII. na naslov: Komisija za mednarodne zveze pri UO ZŠJ (Natečaj), Ljubljana, Poljanska 6.

Uredništvo Tribune si pridržuje pravico, da objavi najboljše prispevke. S tem natečajem želimo povečati zanimanje za vse vrste mednarodnih dejavnosti. Razpisujemo naslednje nagrade: 1. nagrada 10.000 (deset tisoč), 2. nagrada 8000 (osem tisoč) in 3. nagrada 5000 (pet tisoč) dinarjev.

Turneja v Egipt

V nedeljo so z zagrebškega letališča odpotovali v Afriko, točneje v Egipt, člani študentskega kulturno — umetniškega društva Akademik iz Ljubljane. O turneji je bilo že veliko govora. Med drugim je o turneji pred časom pisal tudi naš list. Zanimale so nas podrobnosti o gostovanju Akademikovih skupin in v ta namen smo poprosili Akademikovega podpredsednika Zvonimirja Bertoka za krajši razgovor.

»Koliko skupin odpotuje v Egipt?«

»Na turnejo odpotujejo: Primorski akademski zbor »Vinko Vodopivec«, akademska folklorna skupina »France Marolat« in Koroški oktet. Te skupine sestavljajo tako imenovani prvi program. Drugi program pa sestavljajo člani jazz orkestra »Ac hoc« s pevcem Ninom Robičem. Tako bomo lahko nastopali v enem mestu istočasno z dvema programoma.«

»Koliko časa bo trajala turneja in katera mesta boste obiskali?«

»Turneja bo trajala od 5. do 27. novembra. Najprej se bomo ustavili v Kairu, kjer bomo gostovali šest ali sedem dni. Potem pride na vrsto še Aleksandrija, Asiu in Luksor. Na povratku se bomo ustavili v Grčiji, kjer bomo imeli, kot predvidevamo, dva nastopa. V Egipt odpotujemo na povabilo Zveze mladinskih organizacij ZAR. Morda vas bo zanimalo tudi to, da imamo še isti večer, ko dopotujemo v Kairo, že prvi nastop v okviru prvega programa, to je, obeh pevskih zborov in folklorne skupine »France Marolat«. V Kairu bomo nastopali za delavce, študente, kulturne in politične delavce. Verjetno bomo imeli koncert tudi za naše izseljence.«

»Kakšne so bile priprave skupin za to turnejo?«

»Priprave so bile izredno obsežne. Ogromno je bilo organizacijskega dela, še več pa priprav v skupinah samih. Marolatovci bodo nastopali z gorenjskim, bunjevačkim, šopškim plesom, glamočem in posavskimi plesi, zbori pa so pripravili umetne, narodne in partizanske pesmi. Vendar pa priprave niso obsegale samo intenzivne vaje. Člani skupin, ki potujejo v Egipt, vseh je 86, so se morali spoznati z načinom življenja v Egiptu, s klimo, zdravstvenimi ukrepi itd.«

Skupinam »Akademika« želimo na njihovi zanimivi poti veliko uspehov. O poteku turneje bomo še podrobneje pisali.

P. B.

Mednarodno študentsko gibanje

Mednarodna študentska zveza MSS — (IUS — International Union of Students)

Danes vas želimo natančneje seznaniti z eno najpomembnejših mednarodnih študentskih organizacij, ki združuje številne nacionalne unije.

Mednarodna študentska zveza (nadalje IUS) je bila ustanovljena leta 1946 na ustanovnem kongresu v Pragi, kjer je še danes sedež te organizacije. Ustanovile so jo antifašistične študentske unije, med njimi tudi Jugoslavija. Tako je IUS takrat združevala skoro vse obstoječe nacionalne unije in lahko rečemo, da je bila edinstvena tovrstna organizacija. Toda 1949-50 se je IUS pričela aktivno vezati na politiko (klevetanje ZŠJ) Informbiroja. Ta politična koncepcija vodilnih v IUS (vzhodne države) je povzročila, da so številne nacionalne unije zapustile IUS oz. so jih izključili. Med drugim so izključili iz IUS tudi ZŠJ. Od takrat naprej lahko gledamo na politiko IUS v vseh njenih fazah kot na politiko, ki je popoln odraz tako imenovanega »vzhodnega bloka«.

Če pogledamo nekoliko globlje v razvoj IUS od Informbiroja dalje, lahko podčrtamo nekatere spremembe v njeni politiki. Te spremembe so nastajale sicer precej počasi, vendar jih lahko označimo kot pozitivne. Zlasti važen je sestanek sveta IUS v Moskvi

1954, ki pomeni začetek pozitivnih sprememb. Omeniti je še treba IV. kongres IUS 1956 v Pragi, sestanek izvršnega komiteja IUS v Tunisu 1960 (na tem kongresu je prišlo do odkritega spora med Kitajsko in Sekretariatom IUS) in končno kot najpomembnejšo »relomnico« pa VI. kongres IUS v Bagdadu. Na kongresu v Bagdadu 1960 je IUS zavzela mnogo bolj realistična stališča, stališča borbe proti imperializmu in kolonializmu. Vse to je pripomoglo tudi k razširitvi članstva, saj je prisostvovalo kongresu v Bagdadu okrog 70 nacionalnih unij.

Blokovska politika IUS se je kazala in se delno še kaže najizraziteje v odnosu do ZŠJ. Kadarkoli je ndamreč prišlo do zacelitve odnosov vzhodnoevropskih držav z Jugoslavijo, se je ta zacelitev takoj odražala v odnosu IUS — ZŠJ. Da se IUS še ni popolnoma otresla koncepta blokovske politike, nam potrjujejo zunanje politične poteze držav vzhodnega bloka. Prav zaradi te vezanosti na politiko vzhodnega bloka IUS ne more zavzeti objektivnih stališč do nekaterih važnih vprašanj v mednarodnih odnosih. IUS npr. zelo spoštljivo govori o OZN in njeni vlogi v borbi za mir in razorožitev. Na drugi strani pa sploh ne omenja v svojih resolucijah neangažiranih dežel. Če pregledujemo uradne dokumente IUS od 1961 naprej, vidimo, da v niti enem dokumentu ni omenjena beograjska konferenca nevezanih držav.

Naj še natančneje pogledamo odnos IUS do ZŠJ. Razvoj teh odnosov lahko porazdelimo v tri glavne faze:

1. Obdobje 1949—1954, ko se je IUS vključila v klevetniško kampanjo proti Jugoslaviji.

2. Obdobje 1954—1957, ko je v času posvetovanja komunističnih partij v Moskvi IUS priznala, da je bila izključitev ZŠJ protistatutarna. V tem obdobju je prišlo tudi do prvih stikov po letu 1949 med ZŠJ in študentskimi organizacijami vzhodnoevropskih držav.

3. Obdobje med V. in VI. kongresom IUS (1958—1961), ko je počasi prihajalo do vedno večjega sodelovanja, čeprav na zelo okrnjeni ravni. Tako stanje vlada približno še v sedanjem času. ZŠJ sodeluje predvsem s Poljsko in SZ. Poleg tega je prišlo tudi do kontaktov z Romunijo in Bolgarijo. Predstavniki vseh tukaj omenjenih vzhodnoevropskih študentskih unij so se udeležili V. kongresa ZŠJ februarja meseca 1962 v Ljubljani. (V ilustracijo izboljšanja odnosov naj omenim, da se VI. kongres ZŠJ — Sarajevu 1959 niso udeležili predstavniki niti ene od študentskih unij — članic IUS.)

V svoji politiki do IUS si je ZŠJ prizadevala po vseh svojih močeh vzpostaviti kar se da široko sodelovanje z IUS kakor tudi z njenimi članicami. Vabila je predstavnike IUS na vse svoje manifestacije v Jugoslaviji (mednarodno štud. srečanje v Ljubljani, seminar »Univerza danes« v Dubrovniku). Prav tako so se jugoslovanski predstavniki udeležili kot opazovalci V. kongresa v Leningradu. ZŠJ se je zmeraj z vso ostrino upirala poskusom nekaterih organizacij, da bi se posluževale odnosov med IUS in ZŠJ ter odnosov med vzhodnoevropskimi študentskimi organizacijami in ZŠJ kot argument proti IUS. To je še en dokaz za konstruktivno stališče ZŠJ do IUS. Zal IUS ni zmeraj pokazala največje pripravljenosti za sodelovanje z ZŠJ in je včasih prizadevanja ZŠJ celo prezirala. Vendar z zadovoljstvom ugotavljamo, da se odnosi v najnovšem obdobju počasi izboljšujejo. Stališče ZŠJ je, da obstoje realne možnosti za vzpostavitev širšega sodelovanja z IUS in da je ZŠJ na to sodelovanje zmeraj pripravljena. Surl

Glasba ne pozna meja

OSMEGA DECEMBRA BODO NA GR V LJUBLJANI GOSTOVALI V OKVIRU MESEČNIH ODDAJ »GLASBA NA ELIZEJSKIH POLJANAH« ZNANI INTERPRETI ZABAVNE, JAZZ IN NARODNE GLASBE IZ DESETIH RADIO-TELEVIZIJSKIH SREDIŠČ VSE EVROPE.

gost druge radijske in televizijske postaje, ki prevzame organizacijo, a radijske in televizijske postaje, ki so članice, kolikor lahko sploh uporabimo to besedo, obvezno in redno pošiljajo na lastne stroške svoje soliste. Ljubljana bo že drugič organizator te oddaje. Letos bodo zastopali: Francijo organizator in idejni vodja »Elizejskih poljan« Jack Dievall s svojim ansambлом, Italijo pevec popevk Fausto Ciliano in Belgijo varietetska skupina. V središču pozornosti bosta vsekakor gostji iz Švedske. Švede bo zastopala znana interpretka popevk Alice Babs, ki bo s svojo sedemnajstletno hčerko zapela nekaj popevk. Isti večer bo nastopila tudi zlatá violina Evrope Helmut Zacharias kot solist, a spremljal ga bo zabavni orkester RTV Ljubljana. Le-ta bo zastopal zahodnonemško radijsko postajo Baden-Baden. Avstrijci so prijaviili članico dunajske opere Gundola Janovic; verjetno ba zapela nekaj ope retnih arij, a Švicarji kitarista Pierra Cavallija. Največ vokalnih in instrumentalnih ansamblov bo zastopalo »barve« Jugoslavi je. Vokalni solisti bodo: več kot renomi rana jazz (morda ena izmed redkih) pevka

in interpretka popevk Nada Knežević, kvartet 4M, ki je najprej zahteval nenormalno visok honorar, a so nato pristali na vsoto, ki jo je predlagal organizator, ter vokalni in instrumentalni kvartet Magnifico iz Skopja.

Instrumentalni ansambli: kvartet flavt z ritem zasedbo, kvintet bratov Avsenikov ter instrumentalni solisti: Vinko Globokar (pozavna), Borut Bučar (klarinet) in Urban Koder (trobenta).

Plesni in zabavni odkester RTV Ljubljana bosta izmenično vodila Bojan Adamič in Jože Priušek.

Kot sem že omenil, pričakujemo na večeru »Elizejskih poljan« največ od Alice Babs, Helmuta Zacharias, Jacka Dinvalla in Fausta Ciliana, medtem ko so nam Gundola Janovic in Pierre Cavallio še bolj ali manj neznani umetniki, ki jih pa prav tako ne moremo in ne smemo zanemariti. Zal še nista poslali imen svojih umetnikov radio-televizijski postaji Berlin in Izrael.

Prav zanimivo bo videti na TV ekranu goste iz Zagreba — kvartet 4M. Presenetila je njihova visoka zahteva za ta TV nastop. Morda so jim »stopili v glavo« visoki ho-

norarji, ki so jih prejeli v inozemstvu, in so poskušali na podlagi visokih priznanj tujih kritikov doma »agrotirati« organizatorje ter prepričati, da zaslužijo več kot drugi jugoslovanski vokalisti. Zanimivo bo slišati tudi ljubljanskega pozavnista, nekdanjega člana Plesnega orkestra RTV Ljubljana, Vinka Globokarja, ki se je pred nedavnim vrnil iz Francije, kjer je študiral glasbo in igral z najboljšimi francoskimi jazz godbeniki. Sedaj je na odsluženju vojaškega roka. Veliko pričakujemo tudi od pomlajenega plesnega in zabavnega orkestra RTV Ljubljana.

Ze dolgo ni bilo tako pestrega večera zabavne jazz in narodne glasbe, kot se nam obeta osmega decembra na Gospodarskem razstavišču.

Nikakor ne moremo trditi, da Slovenci ne skrbimo za odkrivanje mladih in talentiranih pevcev zabavne glasbe, vendar pa lahko trdim, da ne storimo skoraj nič za nje potem, ko smo jih že odkrili

Neredko slišimo po radiu oglas približno take vsebine: »Skupina članov komisije RTV Ljubljana bo obiskala kraje po Sloveniji in preizkusila znanje prijavitelcev za oddajo »Pokaži, kaj znaš«. Prijavijo se lahko recitatorji, instrumentalisti, pevci in...« Ustavimo se pri zadnjih, to je, pevcih. Prijavijo se vokalni solisti ali skupine, ki bi radi zapeli kako operno arijo, narodno pesem ali popevko. Tisti, ki bi radi zapeli samospjev, se raje že prej preusmerijo na eno izmed prej omenjenih vokalističnih smeri. Zakaj? No, to je že drugo pereče vprašanje, o katerem bomo pisali ob drugi priložnosti. In nazadnje, da bo naše poročilo še realnejše, največ pevcev se prijavi za popevke. Odličen posek za metanje v oči tistemu, ki ne pozna razmer, ki vladajo, ne trenutno, ampak že precej časa, v vrstah slovenskih pevcev zabavne glasbe.

Dejstvo je, da je na zadnjem »Opatijskem festivalu« sodeloval samo en slovenski pevec, medtem ko sta pretekla leta vsaj po dva. In to kljub tolikemu številu »odkritih« pevcev. Nekdo bo pripomnil, da opatijski festival ni merilo pevcev, temveč skladateljev. Se strinjam, vendar nihče ne more zanikati, da je kljub temu tudi merilo o stanju pevcev v domovini.

Upravičeno se vprašamo, kje in kaj je pri vsem tem narobe. Priznam, da so delavci na RTV s tem, da so jih odkrili, veliko storili. Zal pa se je vsa stvar končala le pri odkrivanju in nič več. Da, bile so že dve ali tri oddaje »Sončne ure« in oddaja »Sestanek mladih«. Da je vse to zelo zelo malo, nam pove tudi dejstvo, da imamo Slovenci tri »velike pevce«, žal je eden od te trojice rojen v Bjelovaru, in nekaj takih, ki so glasovno dobri za popevke, ki so bile v modi pred petdesetimi in več leti oziroma za take, ki so jih peli in jih še prepevajo pri snemanjih westernov kavboji na divjem zahodu. A pevca, ki bi pel uspešno v ritmu današnje stvarnosti, ni. In vendar je! Na oddajah »Pokaži, kaj znaš« smo mnogokrat slišali, kako se n. pr. komaj osemnajstletni mladenič skuša v twistu, roku, slow rocku in podobno. Slišali smo patboonovske glasove, glasove Adriana Celentana in še mnogo drugih sličnih glasov. Sicer so marsikje »kiksnil«, zapeli za pol tona više ali niže, pa vendar so pri občinstvu uspeli. Napake se lahko oprostijo, če upoštevamo, da je tak pevec popoln amater in bi s šolanjem glasu nedvomno postal »veliki« pevec.

Da vam ilustiram primer. V Mariboru so odkrili mlado pevko. Komaj osemnajstletno. Veliko so ji pripisovali. Pričelo se je celo govoriti, da bo prejela štipendijo RTV za študij glasbe v Ljubljani.

Prispela je v Ljubljano in na presenečenje vseh pričela prepevati v baru »Slona«. Sedaj veliko zasluži, tudi vseh ji je, kakor je sama izjavila. Rad verjamem, saj prepeva šele dva meseca, vendar me še bolj zanima vzrok, zakaj je prispela v bar namesto v glasbeno šolo.

To je ekstremni primer, a menda ni edini. Ostali si poiščejo svoje stalno mesto na plesu kake gimnazije in ne pretiravam, če rečem, da navdušujejo preprosto občinstvo. Res je prav čudno, kako da ne napredujejo. Mogoče še niso dozoreli? To je stvar postranskega značaja. Imajo premalo izkušenj? Rad verjamem, toda zakaj?

Zato, ker premalo pojejo!

Dvomim, kaj pa nastopi na raznih mladinskih plesih?

Premalo nastopov pred mikrofonom in TV kamero!

Niso sami krivi. Dvomim, da bi se nekdo branil radijskega mikrofona ali TV kamere.

Torej smo vendarle prišli do zaključka. Treba jim je dati priložnost. Zakaj pa ne bi mogli sestaviti, seveda ob boljši inscenaciji, kot je bila prva, še več »Sestankov mladih«.

Zakaj ne bi mogle biti češče na sporedu »Sončne ure«. Saj je tako ali tako kriza v jugoslovanskem zabavno-glasbenem programu in je prav težko sestaviti slabšo oddajo, kot so bile na sporedu.

In končno, če se že branimo oddaj z novinci, zakaj ne bi sestavili vsebinskih sestavljenih govorno-glasbenih mladinskih oddaj, ki jih poznajo v vseh državah Evrope.

Cas bi že bil, da bi se lotili problema, ki je zelo pereč, a bi se dal hitro in enostavno rešiti.

Ivo Štrkl

IZ JAZZ KOLEDARJA

Lil Greenwood ni znana pevka. Je ena izmed povprečnih črnskih pevcev, ki jih lahko najdemo v Harlemu ali v drugih črnskih predelih ameriških mest, a je tako dobra, da bi, če bi živela v Evropi, postala zvezda. — Ta črnski svet je prepoln nadarjenih godbenikov in pevcev in prav zaradi tega ostane marsikateri neznan. Duke Ellington je često »zašel« v ta neusahljivi rezervoar glasbenih talentov in marsikomu pripomogel k uspehu. Ena izmed njegovih odkritij je bila črna pevka Lil Greenwood, ki ga je spremljala na njegovem gostovanju po starem kontinentu.

Kam z „odkritimi“ pevci?

INDEKS IN... KOTALKE

To številko pričujemo z novo rubriko, v kateri nameravamo bralcem predstaviti vrsto znanih športnikov — študentov na ljubljanski univerzi.

Za pričetek naše nove rubrike smo izbrali TJASO ANDREE in PETERA PERSINA, državna prvaka v kotalkanju in umetnem drsanju.

● Kako se pripravljata na bližnje svetovno prvenstvo v kotalkanju, ki bo konec novembra v Združenih državah?

»Trenirava vsak dan po dve uri. V zadnjem času nas precej ovira slabo vreme, saj dokler plošča v Tivolju ni suha, praktično nimava kje trenirati. V Jurčku na GR pač ne moreva vaditi svojih sestav. V tej sezoni se naju smola precej drži: najprej sem si zlomil palec, kasneje si je Tjaša poškodovala nogo. Tako sva zamudila zaporedoma vsak najmanj dva tedna, seveda kot partnerja v paru pa kar en mesec. Pred tako zahtevnim tekmovanjem je to res občutna izguba.«

● Kdaj bosta letos zamenjala kotalke za drsalke?

»Z izgradnjo umetnega drsališča, je povzela Tjaša, »nimava nobenega premora; le še prvenstvo v Miami Beachu naju zdaj veže na kotalke. Drugi so že vsi na ledu. Tako bova zaradi prvenstva v ZDA tudi na ledu precej zamudila. No, upam, kondicija nama bo ostala. Ko je že beseda o kondiciji, naj dodam še tole. Mnogi neupravičeno sodijo, da je kotalkanje panoga, ki ne terja skoraj nikakih fizičnih naporov. Imajo jo za otročje lahko. Prepričana pa sem o nasprotnem; še posebej zdaj, ko si ob slabem vremenu izboljšujeva telesno izdržljivost. Po 50 in več dvojnih počepov — na kotalkah seveda — ni kar tako.«

● Kako pa študij?

Tjaša je študentka drugega letnika na pravni fakulteti. Kar precej je ponosna na svoje lanske študijske uspehe — vse izpite je opravila že do konca junija (za nameček še šoferskega). Pri vsem tem pa ni »manjkala« na nobeni reviji ali tekmovanju. Na univerziado, kjer je marca 62 osvojila skupaj s Petrom bronasto medaljo, je odpotovala že s štirimi opravljenimi izpiti; ostali nastopi pa so bili, k sreči, šele po juniju.

»Februarja sem že opravila precej, a kljub temu sem morala ves maj in junij posvetiti intenzivnemu študiju.«

Peter študira elektrotehniko na oddelku za šibki tok. Nikakor noče priznati Tjaši, da je pravna fakulteta kot vsaka druga.

»Na katerikoli izmed tehničnih fakultet je težko zvežeš konec s koncem — študij in šport. Če preštejem le število tedenskih ur predavanj in vaj, ki jih je res treba obiskovati, je le-teh precej več kot vsega na pravo. Seveda pa v reformiranemu študiju ni bolj ali manj obveznih predavanj.«

● Kaj veste o študentski športni organizaciji?

»Niti opazil nisem, da obstaja taka organizacija; morda zaradi tega, ker sem osebno s športom že dobro preskrbljen,« je odgovoril Peter.

Tjaša je vedela nekaj več: »Pri vpisu sem opazila anketne liste, na skupščini Zveze študentov pa slišala nekaj kritike ZSSO. Na fakulteti nisem doslej opazila nič posebnega.«

RUGBY V LJUBLJANI

Prvi poskusi te nove, možate igre so bili v Ljubljani že storjeni. Kot vsepovsod v svetu, so tudi pri nas študentje tisti, ki skušajo pridobiti vsaki dinamični športni panogi dovolj privrženecv in s tem domovinsko pravico. Na stadionu Svobode na Viču se ob sobotah popoldne zbirajo študentje — prvi igralci rugbyja v Ljubljani. Dovolj jih je skoraj za dve moštvi, nimajo pa še svojega društva.

V času, ko pri reševanju materialnih problemov v našem športu iščemo primerne rešitve za vse prizadete, so si izbrali kaj neugoden trenutek za iskanje »strehe nad glav« pri enem ljubljanskih športnih klubov.

Natančneje podatke sem dobil kar iz »prve roke«, od trenerja skupine športnih navdušencev, ki so se takoj ogreli za novo igro, ki je drugod v svetu precej razširjena in tudi nadvse priljubljena.

Tartaglia Siniša je študent drugega letnika metalurgije. V Ljubljano je prišel iz Splita, kjer je že dobra tri leta igral rugby v klubu »Nada«. Udeležil se je že nekaj instruktorskih tečajev, zdaj pa spremlja prve korake ljubljanskih pionirjev rugbyja.

»Rugby igrajo v svetu na več načinov. V Evropi se je ustalil način s 13 igralci, brez čelad, zato pa nič manj privlačen.

Igramo ga na nogometnem igrišču, le vrata imajo obliko črke H in so brez mreže. Trinajst igralcev na vsaki strani skuša jajčasto žogo prinesiti na nasprotni konec igrišča. Žogo podajamo samo nazaj. Nasprotnika lahko oviramo na vse načine. Pravi boks brez žoge seveda ni dovoljen.

Igralci so takole razdeljeni: 6 napadalcev tvori tako imenovani »scram« — udarno grupo, ki se bori predvsem za žogo. Nadaljnjih 6 igralcev sestavlja linija, ki naj s spretnim manevriranjem-valovanjem na krilih naprej in nazaj poskrbi za to, da dosežemo mejno črto. V liniji tudi podajamo žogo, seveda le nazaj. Trinajsti igralec — full back — zadnji branilec je poslednja straža pred našimi vrati.

Važno je, da žogo postavimo čim bliže stativam. Vsak tak uspeh šteje 3 točke. Potem imamo pravico z nogo breniti žogo med vratnici z mesta, ki je 22 metrov oddaljeno od mejne črte (pravokotno nazaj v igrišče), kjer smo postavili žogo na tla. Vsak tak zadetek velja nadaljni 2 točki.

Igralci so obuti v nogometne čevlje, dresi pa so malo daljši od navadnih. Na opletju in na kolenih so podloženi. Igralci v scramu smejo nositi usnjene (kolesarske) čelade. Tekma traja dvakrat po 40 minut.

Naši študentje vadijo zaenkrat kar v svoji opremi. Precej napak delajo prav pri podajanju. Na Viču so se zbrali mnogi »odsluženi« športniki: nekdanji atleti, judoisti, rokoborci in ostali.

Zelel bi preko našega študentskega lista povabiti vse, ki imajo veselje do

te živahne in možate igre, da se nam pridružijo. S seboj naj prinesejo le voljo in hrabrost. To slednje, srce, predvsem.«

Pozanimal sem se še, kako je v drugih mestih Jugoslavije.

»V državi so tri podzveze: v Beogradu, Zagrebu in Splitu. V zvezni ligi so 4 moštva, ki tekmujejo po enojnem točkovnem sistemu (zaradi omejenih finančnih sredstev). Potrebujemo bomo pomoč športnega društva Ljubljana, ki je že pokazalo nekaj razumevanja s tem, ko skuša formirati ob enem s klubom iz Kranja (tudi tam namreč pričenjajo z rugbyjem) novo podzvezo, ki bo v naslednjem letu dala enega člana za zvezno tekmovanje. Potrudili se bomo, da bomo že 29. novembra nastopili na turnirju v Splitu.

Seveda so vsi ti naši načrti odvisni od tega, če nas bo društvo sprejelo, ker bomo le tako lahko dobili podporo od rugby zveze Jugoslavije, ki jo nujno potrebujemo.«

S tem je bil naš prvi pogovor končan. Upam, da bodo nekaj dosegli. Tako bomo lahko kdaj drugič še pisali o njih in njihovih uspehih.

mac

Rekreacija od vsepovsod

LJUBLJANA. — Na fakulteti za naravoslovje in tehnologijo uspešno deluje športna komisija pri FO. Pri svojem delu se poslužuje metod, s katerimi privablja čedalje večje število študentov. (Znani so njihovi zimski smučarski izleti in tečaji, ki sodijo med najbolj priljubljene tovrstne akcije na univerzi.) Tudi v letošnji jeseni, ko športna dejavnost na univerzi še ni krenila z mrtve točke, so pokazali precejšnjo mero delavnosti.

V nedeljo, 12. oktobra, so priredili izlet v Rakov Skocjan. V veselem razpoloženju so si ob delno sončnem vremenu ogledali oba naravna mostova in prebrskali nekaj najbližnjih jam.

Udeleženci (med njimi so bila tudi dekleta, ki na splošno v športnem dogajanju na univerzi ne sodelujejo), so sklenili, da se bodo te oblike najenostavnejše rekreacijske dejavnosti — izletov — še udeležili.

GROBLJE PRI DOMZALAH. — Družina Počitniške zveze je priredila za študentke višje gospodinske šole izlet h Mengeški koči. Kljub kislemu vremenu so udeleženci prebile prijeten dan v tovariški družbi. Domenile so se, da bodo še vnaprej prirejale izlete, ki jim bodo služili za razvedrilo, za boljše spoznavanje med seboj in za odkrivanje naravnih lepot ožje domovine.

BEOGRAD. — 16. novembra bo konferenca Zveze študentskih športnih organizacij Jugoslavije. Delegati bodo ocenili delo organizacije in njenega vodstva v času od aprila 1960 do letošnje jeseni. Poleg drugih zanimivih točk bo na dnevnem redu tudi razprava o udeležbi na univerziadi v Porto Allegre 1963 in odločitev o usodi športnih srečanj sorodnih fakultet.

ZAGREB. — Ob tednu novicev na tukajšnji univerzi je preko tisoč brucov sodelovalo na športnem brucovanju. Nastopili so v devetih športnih panogah: streljanju, nogometu, rokometu, košarki, odbojki, namiznem tenisu, plavanju, tenisu in šahu. Kljub temu, da smo upravičeno pričakovali popoln uspeh tega svojstvenega tekmovanja, temu ni bilo tako. Poražene ekipe so v večini primerov odnehale, tako da je bilo tekmovanje močno okrnjeno že v predtekmovalnih skupinah. (V finalu plavalcev je nastopilo le sedem tekmovalcev!)

Videti je, da tudi po drugih univerzitetnih centrih športna dejavnost med novimi študenti občutno peša. (Ne smemo pa pozabiti, da je študentska športna organizacija v Zagrebu še vedno neprimerno pred ljubljansko in mnogimi drugimi.)

ZVEZA ŠTUDENTOV, UREDÍ ŠPORTNE VRSTE!

Na vseh širših zborih Zveze študentov od letošnje spomladi dalje je bila študentska športna organizacija ostro kritizirana. Večkrat tudi neosnovano in neprimerno.

Trezn pregled položaja pa je objektivnemu ocenjevalcu pokazal pravilno rešitev na dlani. Na fakultetah, kjer je bila iniciativa športnega odbora, pa tudi ZSSO — torej športnih forumov — nezadostna oziroma je sploh ni bilo — bi morala akcijo povzeti študentska organizacija. Predvsem s pravilno kadrovsko politiko.

Športna organizacija na posamezni fakulteti naj končno preneha veljati za rezervoar nesposobnih, nedelavnih ali pa rezerviranih članov Zveze študentov.

Ze prvi sestanek, ki naj bi pomenil konstituiranje novega upravnega odbora organizacije, je precej klavrno propadel. Poleg zastopnikov 4 fakultet in nekaterih višjih šol, sta manjkala tudi oba predstavnik študentskih domov.

Kaj takega si ne moremo privoščiti! Dobro vemo, da so bili kolegi izvoljeni na fakultetah že davno pred univerzitetno skupščino Zveze študentov. Prav tako je sekretariatu dobro poznana (iz prejšnjih let) komedija o netočnem oziroma nepozornem obveščanju. Poleg športnih referentov na fakultetah imajo študentje

še svoje zastopnike v fakultetnih komisijah za predvojšo in telesno vzgojo, tako, da delo ne leži le na enem človeku.

V Naselju imamo, od poletja sem, edino res študentsko športno igrišče. Vsekakor bi bilo treba prav zaradi pomanjkanja primernih igrišč organizirano in skupno pripraviti načrt čimbolj smotrne

Vemo, pa si vseeno zakrivamo oči pred uporabo za čimvečje število uporabnikov. resnico, da je akcija univerzitetne komisije za uvedbo neobvezne redne vadbe (po športnih panogah) v glavnem propadla. Referat pri rektorju v tej nezavidljivi situaciji upravičeno pričakuje pomoči od obeh študentskih organizacij: tako ZSSO kot Zveze študentov. Sprašujemo se, le kako jo bomo sposobni nuditi, če lastnih vrst nimamo urejenih.

Vodstvo Zveze študentskih športnih organizacij se je delno spremenilo. Koncepti dela za množično telesnovzgojno udejstvovanje študentov pa so ostali isti. Z ugotovitvami vseh konstruktivnih kritik in na podlagi programa, ki ga bodo sekretariat skušal čimprej sestaviti — bomo lahko dosegli več kot v vseh letih doslej.

Treba bo le spremeniti odnos nekaterih posameznikov in vodstev Zveze študentov do odgovornih nalog, ki čakajo študentsko športno organizacijo.

RAZMIŠLJEVALNICA

In ves vesele čude, zavedajoč se, da ima sedaj nekaj, česar ni še nikoli imel in česar nimajo vsi.

Kaj vse ljudje ne prodajajo!!

Nekateri prodajajo sodobnost, drugi perspektive. Takšni so pač časi. Hudi časi, ljudje! Florijan na primer prodaja svoje memoare! Svoje prve vtise o koči znanosti!

Pa z menoj ni nič bolje. Kot rečeno, tudi jaz prodajam. Prodajam razmišljanja. V današnjem, stehiniranem svetu, ko se ljudje vse manj ukvarjajo z ideometeorološkimi pojavi, sem odprl trgovinico.

Najprej sem razmišljal, kakšen naslov naj bi ji dal. Lahko bi na primer zapisal: RAZPROM. V prevodu: Promet z razmišljanji. Lahko bi bilo tudi RAZ-MIS-PROM. Ali pa: MIS-RAZ-PROJA. Pa sem ostal kar pri domačem, celem naslovu.

Ljudje dandanes nimajo časa razmišljati. Kaj je torej boljšega kot to, da imajo trgo-

vino z razmišljanjem? Cankar je sicer dal briljantno zamisel, in to marsikomu. Po njegovi ideji bi lahko kdo odprl prodajalno s prepričanjem. Pa kaj bi s tem! Saj ga dobiš za male denarje kjerkoli. Ni stvar, ki bi šla v prodajo.

In ker torej ljudje nimajo časa za razmišljanje, je za mojo trgovino veliko zanimanje. Prihajajo z vseh strani, romajo tako rekoč. Prodajam ljudem vseh poklicev. Največ se jih pripelje z avtomobili najboljših znamk, tisti pa, ki imajo fičoline, ponavadi najdlje čakajo, kajti postreči moram najprej tistim, ki se vozijo z boljimi, lepšimi in svetlejšimi avtomobili. Vsem motoriziranim navijam cene do onemoglosti. Ponavadi jim prodajam robo z napako, saj je ne ločijo od dobre.

Pred dnevi sem prodal v enem dnevu trideset metrov razmišljanj.

Včeraj jih je na primer zmanjkalo. Celo noč sem moral razmišljati, da imam danes razmišljanja na zalogi.

In vendar sem najbolj vesel, če razmišljanja z napako vsilim uglednim ljudem. Ali pa obrtnikom.

Dijaki vojaki, univerzitetni profesorji in študentje imajo v tej trgovini popust. Dajem robo na dolgoročne kredite. Pred dnevi sem dal pol vatla razmišljanj celo zastoj. Prišel je nekdo in se mučil z vprašanjem, kakšno vrednost imajo pesmi nekega nagrajenega pisuna.

Tako. Nekaj časa bo trgovina vozila, brez dvoma. Saj je na križišču, ki je med najprometnejšimi. Na vogalu, kjer se je srečala neumnost z norostjo. Ko pa ne bo šlo več, bom odprl prodajalno z žebli.

Kajti življenje je ena velika... prodajalna.

NAJPREJ bi bralce opozoril na to, da pri zgornjem naslovu ne gre za kakšno dvomnost. Pogledal sem v Slovenski pravopis letošnje izdaje in nisem našel nobenega glagola, ki bi se glasil »razmišljati«. Gre torej za glagol razmišljati, če pa vam je pojem tuj, mi oprostite. Res vas nisem hotel mučiti, predvsem pa ne prisiliti k razmišljanju. Kajti tisti, ki bo hotel razmišljati, lahko pride v trgovino z gornjim naslovom, kjer prodajam na vatle, metre in čevlje. Da, RAZMIŠLJEVALNICA je naslov moje trgovine. Kje da je? Tam vendar, na vogalu Krapove in Ščukove ulice. Kje so te ulice? Preklete, kaj se niste nikoli učili literarne zgodovine? Krap je pisatelj kranjski, pred letom dni je objavil pesem v Cicifuju in po njem so imenovali ulico. Da, njega spoštujejo vsi občani, le arheologom se je zameril. Ti so, v privatnem obračunu, po njem imenovali kosti nekega neandertalca, danes znanega z imenom »krapinski človek«. Ščuka pa je literarni zgodovinar, ki je pel hvalo Krapu. Tako, sedaj smo si na jasnem. Moja prodajalna je na vogalu, kjer se je srečala neumnost z norostjo.

Kako sem prišel do tega, da sem odprl trgovino in pustil svoj umetniški poklic? Slo mi je namreč hudičevsko slabo. Ni bilo denarja. Najprej sem prodajal svojo luknjo v čevlju, pa ni šla v promet. Ljudje so govorili, da jih imajo dovolj v svojih glavah. Potem sem se vrgel na pisanje, tako slabo mi je šlo. Pa me je ondan srečal Krap in rekel: »Ni lepo, tovariš kolega, da si začel s pisanjem. Pusti stvari, dandanes moramo zastopati načelo VSE SILE PROTI NELOJALNI KONKURENCI. Vrzi pero v koruzo, jaz pa ti, kot za vrnitev usluge, kupim prodajalno. Prodajal boš, kar boš hotel in kakor boš hotel.« No, vidite, tako sem dobil prodajalno. Sprva nisem vedel, kaj bi prodajal. Potem sem se spomnil, da grečo dandanes najbolj v promet razmišljanja. Misli! Teh do sedaj v našem mestu nisi mogel kupiti tako preprosto kot na primer kredo, ali pa podkvice za kopita svojih čevljev.

Rekel sem si: Joahime! Življenje je ena velika prodajalna. Vsakdo se gre trgovca in kupca. Kaj vse ne prodajajo. Kmetje prodajajo krompir, kajti jesen je. In študent, prav vsak, si želi na jesen obilo krompirja, kajti cela vrsta izpitov je na programu. Nekateri prodajajo svojo glavo, tako pravi ljudski pregovor, drugi prodajajo sol. Kadar prodajalec glave naleti na prodajalca soli, si skočita v lase. Kajti glava, ki je prišla v dotik s soljo, nima danes nobene veljave.

Razlika med prodajanjem krompirja in problemov ni velika. Vzamejo si stol in naložijo nanj probleme. Potem vsakemu mimoidočemu zašepetajo:

»Tovariš(ica), želiš mogoče kakšen problem?«

Vprašani najprej pazljivo pogleda okoli sebe. Kaj bi vendar ljudje mislili o njem, če bi izvedeli, da nima nobenih problemov. Ko vidi, da ni nobenega blizu, zašepeta prodajalcu problemov:

»Dajte mi jih pol kile. Takih velikih, z veliko začetnico, prosim lepo. Da, lahko jih je petnajst dek več. Nič ne de.«

Florijan: memoari

2

V mali koči poleg Uniona je one čase domovala študentska organizacija. Tudi Tribuna seveda. In prav njej, Tribuni, sem se zapisal. (Ponekod je običaj, da vsake kvatre nekaj odpišejo. Mene na Tribuni še niso, kljub temu, da nekateri nergajo, da bi bil že čas, da bi me. Le-ti mi pač niso pri srcu.)

Pri Tribuni sem pričel takorekoč na dnu lestvice. Stolček je bil že takrat simbol veljave. Sprva sem sedel na zaboju za premog, potlej na stolu v kotu sobe, nato na stolu ob mizi — to pa je že nekaj veljalo. In tako naprej. Danes sedim v glavnem na mizi — po domače, in zvonim z nogami. Kamu? — Morda že samemu sebi.

One dni pa je tudi Tribuna bila vse kaj drugega kot pa je danes. Če bi tedanjí šefi vedeli, kako bo današnjim študentom všeč »ta stara Tribuna«, se ne bi nikdar odločili za zamenjavo formata. A kaj moremo; tedanjim študentom in ostalim pa ni bila všeč taka kot je bila. Vsem pač ni mogoče ustfeči. Se k sreči, da je imela glavno besedo pri menjavi formata tiskarna.

Čuden tič je bila takrat Tribuna. Izhajala je štirinajstrednevno, pa tudi tritedensko in mesečno. Včasih pa je tudi za dalj časa onemogla pod finančnimi bremenmi. Ni zmogla, revica!

Naj vam privoščim kratko poljudno zgodbičo iz onih dni!

Kljub »subjektivnim in objektivnim težavam« — kot navadno pravimo, če se kje zatika, — si je Tribuna privoščila tudi aktualnost. Včasih ugodno aktualnost, enkrat pa celo neugodno.

Po kratkem zaostanku pri izhajanju (kdo neki bi se trafil z novimi) je neka številka (z zastarelim materialom) izšla prav takrat, ko je bil tak material kar preveč aktualen. Še dan današnji menim, da so botri sledečega ukrepa imeli le malo smisla za šalo. Nič niso grozili s tožbo, samo naročili so: tole ven in pika. In je bila velika kopica papirja zunaj — na dvorišču.

Naši »tribunašci« so bili od nekaj najdijvi ljudje. Ko so ga že polomili, so hoteli iz tega pridobiti še neupravičen dohodek. Kanilo so izrezljan papir prodati Odpadu. So pa drugi rekli, da ne. Tako pa smo se odločili za majhen kres.

Ob tej priliki sem dobil tudi navdih za svoje ime, s katerim sem se kasneje večkrat uspešno podpisal: Florijan.

Najprej smo zažgali desetino, ogenjček ni bil dosti prida. Potlej pa kar četrtno ostanokov zlahkega pisanja. Ogorki so že frčali preko hiše na cesto. Na cesti pa je stal miličnik in vse to opazil. Hitro je ugotovil, da lahko takšno lumparijo uprizorijo le študentje in že se je pojavil na licu mesta. Takoj je posredoval. Njegova zapoved, naj takoj prenehamo s kanibalskim cvrtjem lastnih pismenih izdelkov (mojih k sreči ni bilo zraven), se je končala pri meni. Kot najnižji na družbeni lestvici sem moral hitro stopiti po gasilni aparat, ki pa ni najbolje poskrbel za naš ogenjček. Oziroma je, ker ga je stara penasta zmes iz aparata lepo poživila. Videč našo tehničarino in vsestransko opremljeno poslušnost, se je miličnik v dobri veri umaknil. Tako smo lahko v miru nadaljevali z uničenjem

zupnih materialov, kljub negodovanju nekih lokalnih forumov, ki so se zbalj za bližnje drvarnice.

Odsihdob nisem prevelik ljubitelj aktualnosti, kar se vidi tudi na meni samemu. Kot vidite, sem pa zato še vedno zraven, pri Tribuni namreč.

Takrat sem tudi vzljubil vlogo gasilca, ampak ne takega — običajnega, ampak specialnega. Prav takega, kot sem bil ondan. Kljub temu, da sem reci in piši gasil, sem »de facto« prilival na ogenj. Ne dosti, seveda, a vendar dovolj, da se je plamenček še malo dvignil proti nebu.

No, saj ne rečem, da mi ostale gasilske manifestacije niso všeč, kot na primer gasilska veselica, nova brizgalna in drugi z vincom zaliti gasilski običaji. A moj Florijanov posel mi je le najljubši.

V onem času pa sem se posvetil še drugemu delu. Zakrknelo študentsko mladež je bilo treba segnati na športna igrišča, da si malo pretegne ude. Takrat je bilo to znatno laže, kot pa je danes. Reformirani študij je bil na pohodu in prazne predavalnice naj bi dokazale, da mora novi študij kar čimprej priti. Tako je bilo študente laže pretentati. Zdaj pa je stvar menda malo — nekateri pa pravijo precej — drugačna. Študij je ba je privil študente, da ne morejo v telovadnice. Jasno, da ne morejo, če jih pa (telovadnic seveda) ni. Kdo pa že ves čas privija naše brhke kolegice, mi pa ni znano. Vem le, da jih ni bilo na spregled ne takrat ne danes.

Tako mi je, kot lahko sami vidite, v delu minilo drugo leto najlepših dni našega življenja. Res je, da sem bil vmes še dvakrat na autoputu. Vendar so se v zadnjem času kriteriji o delovnih brigadah malo zasukali, pa se s tem ne bi hvalil. Tajiti pa ne morem. Kar je res, je res. (Ali pa tudi ne, kdo ve!)

Prihodnjič pa vam zaupam, kako sem uspel kot pisec Florijanovega foruma.

Od Maribora

BEOGRAD: Student Stanislav Nikić, zdaj že zdravnik, se je prijavil za izpit iz ginekologije. To je bil njegov predzadnji izpit. V klinikah medicinske fakultete je običaj, da študentje prinese indekse najmanj dva dni pred izpitom, in to od 12. do 14. ure. Ker je Nikić v zadnjem hipu zvedel, da bo izpit opravljal na neki drugi kliniki, je hotel še pravočasno oddati indeks, toda uslužbenka, ki je sprejemala prijave, ga je odklonila, češ da je za dve uri zamudil rok. Potrkal je na vrata predstojnika, toda tam je dobil odgovor: zakon je zakon... Student je zato položil izpit šele v oktobru. Birokracija, ki ji ni para!

ZAGREB: Letos je začela z delom fakulteta za politično znanost v Zagrebu. To je edina tovrstna šola v Jugoslaviji. Fakulteta bo formirala in dajala osnovno izobrazbo s področja novinarstva, propagandne dejavnosti, informativne službe kakor tudi za posebne politične službe, kot so zunanje zadeve in kadrovske organizacijske službe. Diplomanti te fakultete bodo predstavljali tudi osnovni kader za inštitute s področja družbenih in političnih znanosti. Letos se je na to šolo vpisalo 200 rednih študentov, ker zaradi težav s prostori izredni študij ni bil predviden.

SUBOTICA: Meščani Subotice se razburjajo nad početjem nekaterih skupin študentov, ki so postali preobjetni in se upirajo vsakršnemu redu. Večkrat se je že zgodilo, da so zaustavili tramvaj in niso hoteli plačati vozne karte, na plesiščih so izživali prepire in se zaradi deklet pretepali po ulicah. Najtežji izgredi so bili v maju, ko je čas izpitov in bi morali največ študirati. Poročajo, da študentska organizacija ni nikogar kaznovala zaradi takega početja. Še sreča, da teh mladih pretepačev, ki še zdaleč ne zaslužijo tega, da so študentje, ni veliko.

do Skopja

Kmetje

Pa ne naši zdravi deželani. Tokrat gre za oceno študentske publike na dosedanjih (letošnjih) sobotnih prireditvah v študentskem naselju.

Kulturna komisija Študentskega naselja, ki skrbi tudi za zabavo in organizacijo sobotnih plesov, si je zadala nalogo, da te plesne popestri, da vanje vnese študentski duh, vedrino in sproščeno zabavo. Zato so pripravili za vsakikrat tudi po nekaj zabavnih točk med plesom. Tako so začeli in mnogi so pohvalili začetek njihove akcije.

Ondan me je zanimalo, kako jim gre. Menza Naselja je bila polna, vendar ne toliko, da bi govoril o gneči. Točili so samo pivo in sok, kar pa vzdružja ni nič motilo. Zdelo se mi je običajno... Nekako mi očiku je bilo, ko je predsednik kulturne komisije stopil pred mikrofonski in pozdaval vse goste. Napovedal je prvo točko sporeda, a glej vraga, že so se sli-

PP-17

Zdaj pa dajmo tistega, tistega od zida..., a za spremembo si ata Katrcia natoči tudi pene... (Foto: Joco Znidaršič)

Dopoldan pri „Katrci“

»Katrcia« je neločljivo povezana z življenjem slehernega prebivalca študentskega naselja.

Stopiš skozi vrt in kmalu se, če slediš puščicam, znajdeš za pultom, kjer te najprej sprejmejo z nasmehom in šele potem vprašajo, kaj bi...

Birt pri »Katrci« je Primožič Tone, ki bo marca dopolnil 67. leto. Nihče ga ne pozna pod tem imenom, študentje ga kličejo ata Katrcia, pa tudi njegovi starosti je komaj verjeti. Kdo bi mu jo le prisodil, saj je uren, živahen in oči mu bliskajo kot kakšnemu mladeniču. Njegova hiša stoji že štirideset let (pred kratkim je praznoval ta jubilej v krogu svojega kolektiva v Trebnjem na Dolenjskem), ime pa nosi po njegovi prvi ženi Katrci. Ko mu je umrla in je ostal vdovec, domače ognjišče ni smelo ostati samo. Dobil je prav

šale s strani neumestne pripombe. Opazke so bile neokusne in še take, da jih zaradi neudovitosti ni treba zapisati... Jasno je bilo eno: pripravljavci programa so želeli najboljše, saj so se nanj tudi pripravili. Bili so nemočni in nanje ne moremo valiti krivde, da niso znali pritegniti publike. Tako je sodeloval le ozek krog gostov, ki je morala slučajno prilesal do odra. Prepričani pa smo lahko, da si je tudi kdo iz zadnjih vrst želel, da bi slišal, kaj se dogaja spredaj. Toda to ni bilo mogoče. »Gostje« so se pogovarjali med sabo, se klicali in dajali neokusne pripombe. Bilo je bolj žalostno kot smešno. Zato so se zdale tudi zabavne točke vsiljene, čeprav smo nekatere videh prvič v Naselju.

Komisiji za zabavni program, ki je pokazala veliko iniciative in pripravljenosti, da bi zadovoljila nečimerno plesno publiko ob množici predlogov, ki jih ima, še mi predlagamo naslednje:

- 1.) zabavnemu programu dati revialni značaj.
- 2.) če se zbirajo kandidati iz publike, je treba že prej pripraviti rezerve.
- 3.) preprečiti je treba zbiranje publike pred mikrofonom.
- 4.) Napovedovavec ali napovedovavka mora imeti prijeten glas in avtoritativen nastop.
- 5.) popraviti ali zamenjati bo treba mikrofonski, ker so glasovi, ki prihajajo iz zvočnikov, popolnoma zmaličeni in nerazumljivi.

V začetku smo rekli: kmetje. Mislili smo na tiste posameznike, ki na sobotnih plesih s svojim vedenjem in pripombami motijo normalen potek zabave. Kolikokrat bomo o njih še govorili in pisali?

— de —

tako dobro ženo in gospodinjjo, kot je bila njegova prva. O njej je rekel sam ata Katrcia, da je prava študentska mama, da je izvrstna kuharica in dobra žena.

Z gostilničarjem sva sedla za javorovo mizo, ki je bila pregrnjena s čistim prtom, in se začela pomenkovati. Vmes je stopil po polič evička, da sem hitreje spršel in da sem laže pospravil dva sendviča, ki ju je postavil predme.

»Koliko generacij študentov se sominja te izza pulta?« je bilo moje prvo vprašanje.

»Kar stoji naša hiša,« je rekel in si popravljal kapo na glavi, »so k nam vedno zahajali študentje. O njih imam še danes dobro mnenje. To so fini ljudje. Dostojni in moram reči, da nima nihče pri meni niti za dinar dolga. Če kateri nima denarja, mu rečem: Povej, da si suh, pa ti bom dal zastoj!... Povem vam,« je nadaljeval, »da nisem še nikdar imel težav s študenti. Marsikdo se ga je res nalezal pri nas, a tepil se niso še nikoli. Samo enkrat je neka skupinica mislila, da bo pri meni tudi prenočevala in krokala do jutra, pa sem jih vrgel ven, in potem je bil mir.«

»Imate v kuhinji kakšno specialiteto, ki se imenuje po študentih?«

»Ne, tega nimamo,« je odgovoril, »pač imam jetra, pražena jetra, po katerih stalno povprašujejo. Nikdar jih ne moremo dovolj navoziti. Študentje kupujejo pri nas sendviče, pecivo, pa krofe, ki jih pečemo za petek in svetek.«

»Kaj pa pijejo najrajši?«

»Pišejo vedno najboljše vino, čeprav je dražje. Največ prodamo dolenjskega evička. Tega imam vedno dovolj na zalogi, saj imam veliko klet. Študentom točimo največkrat v lovski sobi, saj je tam najbolj prijetno.«

»Česa se iz svojega življenja najraje spomnite,« sem bil radoveden.

Malce je pomislil in nadaljeval: »Zame je bil najlepši dogodek moj šestdeseti rojstni dan, ki sem ga praznoval v Sentjerneju na Dolenjskem. Bilo je tako prijetno, da ne morem povedati...«

»Ste že kdaj slišali od študentov, da smo sredi študijske reforme,« sem ga potipal.

Oba sva se nasmehnila. »Ne,« je rekel odkritosrečno, »zares ne.«

»Ali občutite, da v poletnih mesecih ni študentov v Naselju?«

»V tistih treh mesecih pade pri nas promet v gostilni za polovico,« je zaupal. »Pa ne samo zaradi prometa... če ni študentov, je tako mrtvo in počutimo se sami. Letos sem spoznal tudi precej tujih študentov. Vseč se mi Indonezijci. Zelo so pošteni in rad jih imam. Klobuk dol pred takimi ljudmi...«

»Zakaj nosite vedno to kapo na glavi,« sem ga vprašal in opozoril na pisano pokrivalo, ki ga že štirideset let nosi na glavi, ki se nežno svetlika, kar daje gostilničarju videz pristnega slovenskega birta.

»Kapa mi je drag spomin,« je rekel in si jo vnovič popravljal: »Naredile so mi jo

rožnodolske žene za god. Ne morem se ločiti od nje.«

»Kakšno vino najraje pijete?«

»Cviček je najboljši. Če ga je liter premalo, pa dva!«

»Kam jo mahnete, kadar imate prost dan?«

»Na Dolenjsko...« je rekel, a stavek je končala natakarica, ki je slučajno slišala njegov odgovor: »... k Springorci v Trebnju!« Mati je pogledala iz kuhinje in se smejala z nami, kajti tudi ona ve, da je Springerca v Trebnjem atova simpatija.

»V katero ljubljansko gostilno greste, če imate čas?«

»V nobeno, čeprav imam dosti prijateljev, gostilničarjev. V vsakem prostem času berem časopise, včasih pa grem v kavarno Slon in berem ilustrirane revije.«

»Kam bi najraje potovali?«

»Po domovini. Bil sem že povsod po svetu, tudi v Rusiji, ko smo se v prvi svetovni vojni vojskovali za Franca Jožefa. V Dubrovniku sem že bil, pa bi šel rad spet...«

»Ste kdaj telovadili?«

»Sem star Sokol. Bil sem tudi v Pragi na vsesokolskem zletu...«

»Ste bili v mladih letih tudi lovec?«

»Seveda,« se mu je nasmehnilo, »To so padali zajčki... Gamse sem lovil pa v Preddvoru!«

»Katera popevka pa Vam je najbolj všeč?«

»Na vaš »džec« se ne spoznam,« je rekel. »Zelo pa so mi pri srcu slovenske narodne. Kadar sem v »ročcah«, najraje zapojem tisto:«

Ko dan se zaznava, danica priplava... Seveda, mama se krega. Ta naša mama je res dobra ženska. Študentje ji tudi rečejo mama.«

Tako nama je minil čas. Posloviti se je bilo treba, kajti soba se je polnila z gosti. Pozdravljali so birta in on jim je prikimal. K sosednji mizi so se usedli štirje naseljaši, naročili liter (za začetek), da bi proslavili uspešno opravljen izpit. »Tako je pri nas,« je rekel ata Katrcia, in podala sva si roke.

Tadej Munih

Tribuna - glasilo Zveze študentov
— Izdaja univerzitetni odbor ZSJS —
Ureja uredniški odbor - Odgovorni urednik Jože Sušmeš; glavni urednik Niko Tlačar - Uredništvo in uprava, Tribuna Poljanska 6/II, telefon 30-123 - tekoči račun 600-14/3-567 - Letna naročnina 400 dinarjev, posamezni izvod 20 din - Rokopisov in fotografij ne vračamo - Tisk: CP Delo, Ljubljana Tomšičeva t. tel 23-323

tribuna